

Zerinyáry Szilárd
21 kötő (részletek)*

Chopin éjszakája
(Párizsovsky Béla)

„A boulevardon aludni veszély!” –
Halk capricciókban sziszegte a kobra.
„Merci bien!” – suttogta Briand szobra,
S lengyel mezőkön kengyelbe szállt az éj.

Etűdözött arcán ugyanannyi ránc,
Míg térdén fűgázott az ischiász.
Angol keringőt dúdolt egy makk ász,
S adieu-t sóhajtott két beteg finánc.

Egyedül sírt a marha-radzsa halkan,
S a két fináncból a lágý wallesei dallam
Úgy buggyant ki, mint fjordokon a méz...

És bejöttek. Csiklandták lenge testét,
Bár nem is őt, de Lloyd Georgeot keresték...
Ám mit bánták? Gőzölt a majonéz.

Falánk hármaskép
(Holvan-holnincs József)

Kettesben ülni, „a” torta „és az” ember,
Éhséget forraló bizarr „téli” csendben –
Asztalon a torta, „az” ember a széken,
A torta felsóhajt: „Én drága pribékem!”
Bohó búcsút „venni” vigasztalan, végleg,
Tudva, a delikvens több potot nem ér „meg”.

* A szerző a *Körösvidéki költők antológiájának* (Szarvas, 1937) szereplőit parodizálja, név szerint és sorrendben Palasovszky Bélát, Chován Józsefet és Galambos Dezsőt. (A szerk.)

Megfogni halkán „a” kést „és” felszelni,
 Aztán komor daccal „hol” sírni – „hol” enni,
 Remegő ajakkal „fel” és „alá” járni,
 És „a” legutolsó falatokra várni...
 Aztán ezer szitkot dühösen keresni,
 És megcsömörlötten „a” pamlagra „esni”.

Síró étvágyunkat visszaszorítani,
 S „ha” tortánknak vége, könnyeket ontani.
 Majd leborulni az üres tortalapra,
 S visszaemlékezni töltelékre, habra...
 S „ha” vágyó szemünk „már” ezer könnyben fürdött,
 Átkozni a cukrászt, „hogya” csak egyet küldött,

Sírni, hogy fénykép se maradt vissza tőle,
 És zord fogadalmat tenni a jövőre:
 „Ha tortát kapnánk még – történjék akármí,
 Fogcsikorgatva is – egy szeletet vágni!”
 S tortánk sírja felett – hisz sohase bántott –
 Kítűzni mellünkre egy csokornyí fánkot!

Végül benn az ágyban, lázban dideregve,
 A hat tortalapra gondolni csak egyre,
 Ijedten várni, hogy hajnalt üt az óra,
 Mellettünk aszpirin, szódabikarbóna.
 Gonosz álmok jönnek – csokoládészag bánt,
 Száz cukrász önti a grillázst, marcipánt,
 Szacharinszag árad, a lélek megreszket,
 „Nem írok ezekről soha-soha verset!”

Juj, krém, vaj és lekvár – nem felejtí könnyen,
 S inkább száz kritikus karjaiba röpöppen.

A szivarnak vége kell legyen

(Kalandos Dezső)

Fly-tox csöppek a kis legyen,
 A szivarnak vége kell legyen.
 Reumás már a kéz, a láb,
 Taxink se visz ingyen tovább,
 Nincs már Észak, s nincs már Nyugat,
 Egy haldokló pincsi ugat,
 Lejárt minden zálogjegyet,
 A szivarnak vége kell legyen.

Nátha ez? Vagy valami más?
Mindegy... Egy csendes orrfúvás,
Odanéz, s szól a remete:
„Kegyednek elment az esze?”
Egy kis jószág, egy halk akol,
A finnyás szomszéd már pakol –
Szivarcsutak a Svábhegyen...
A versnek is vége kell legyen.

Hit

Uram, hiszem, hogy vétekben fogantam,
tudom, hiszem, hogy por s hamu vagyok...
Szívemben dac és tisztaság tusázik,
mert rám süt a bűn és a csillagok.
Uram, hiszem, hogy Édenkertben járok,
de Ádám vagyok, aki megtagad...
És mégis mindig van számomra kincsed,
s egy megbocsátó, meleg sugarad.
Hiszem, hogy lehet a Magasban járni
és mindenhez van Általad erő,
s angyallá válik, ha Te rátekintesz,
a gyilkos és a méregkeverő.
Uram, hiszem, hogy pálmaággá szépül
a kezemben a korbács és a tőr,
fehér imává finomul az átok,
s a káromlás, mely az egekbe tör.
Uram hiszem, hogy százszor elbukom még,
s jön perc, mikor nem tudok hinni se,
de átkarolsz, ha felparázslék újra
szívemben a bűnbánat mécsese.
S hiszem, Uram, hogy van egy messzi élet:
folyó, melynek a Forrása vagy,
fehér partja a Végtelenbe vész el,
s ott nincs több sóhaj, lázadás, harag.
Uram, hiszem, hogy út is visz odáig,
mely a Golgotán keresztül vezet...
S elérem, mert Te vagy a Megértés,
a Kegyelem, s az Örök Szeretet.

(1948)